

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/225/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316203087
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316203087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobkyne: N. C. C., nar. XX.X.XXXX, adresa X., W. XXXX/X, zastúpenej advokátom: JUDr. Ľudovít Štanglovič, so sídlom Šaľa, Jarmočná 2264/3, proti žalovanej: Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu verejnej moci, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 35C/68/2016-149 zo dňa 3.7.2017 voči zamietajúcej časti a časti o náhrade trov konania žalovanej, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania žalovanej p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou žalobu v celom rozsahu zamietol; druhou výrokovou vetou priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% a treťou výrokovou vetou štátu náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 a § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ako aj ust. § 100 ods. 1 Trestného poriadku a vecne tým, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej titulom náhrady škody zaplatenia sumy 15.558,74 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 15.558,74 Eur od 10.2.2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Svoj nárok odôvodňovala tým, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti Banská Bystrica sp. zn. PPZ-4/HCP-0V/2005 zo dňa 24.1.2006 bolo vznesené obvinenie voči manželovi žalobkyne N. R. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. X, X., pre trestný čin podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a pokračujúci trestný čin podľa § 171a ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon. Dňa 25.1.2006 bol sudcom pre prípravné konanie Špeciálneho súdu Pezinok vydaný príkaz na domovú prehliadku BB_ŠS-V-15-260/05-4Pšd-18-4Nttš-63 v rodinnom dome vo M. č. XXX, ktorý bol v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a jej manžela. Pri domovej prehliadke dňa 1.2.2006 bola okrem iného zaistená hotovosť vo výške 23.700,- USD v stodoľárových bankovkách. Žalobkyňa podala dňa 25.9.2006 žiadosť o vrátenie veci zaistenej pri domovej prehliadke, t. j. zaistenej hotovosti vo výške 23.700,- USD. Dňa 15.1.2015 bolo uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2014, IČS: 3114010486 trestné konanie vedené voči manželovi žalobkyne N. R. E. zastavené, keďže podľa názoru súdu je nepochybné, že skutok nespáchal obžalovaný. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.2.2015. Dňa 30.4.2015

Okresný súd Trenčín uznesením sp. zn. 2T/45/2014, IČS: 3114010486 rozhodol o vrátení zaistených finančných prostriedkov v celkovej sume 23.700,- USD žalobkyni, pričom dňa 28.7.2015 bola na účet žalobkyne pripísaná suma 21.025,28 Eur od Okresného súdu Trenčín. Žalobkyňa podala na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné preskúmanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., na čo ministerstvo v stanovisku zo dňa 9.2.2016 žalobkyni oznámilo, že jej vyhovené nebolo. Náhradu škody, ktorej sa žalobkyňa domáha, predstavuje ušlý zisk, spôsobený nezákonným rozhodnutím, ktorým je príkaz na domovú prehliadku vydaný dňa 25.1.2006 v rámci vyšetrovania pod ČVS- PPZ-4/HCP-OV/2005, na základe ktorého bola pri domovej prehliadke dňa 1.2.2006 zaistená finančná hotovosť 23.700,- USD, patriaca do výlučného vlastníctva žalobkyne, na čo boli orgány činné v trestnom konaní opakovane upozorňované. Trestné konanie bolo vedené voči manželovi žalobkyne a zaistením vecí v rámci domovej prehliadky nadobudla žalobkyňa v rámci tohto trestného konania postavenie zúčastnenej osoby podľa § 45 ods. 1 Trestného poriadku, čo ju oprávňuje na požadovanie náhrady škody podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobkyňa sa pritom opierala o názory vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR z 18.8.2010, sp. zn. 4M Cdo 15/2009 a Náleze ÚS ČR zo 17.6.2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, bod 35 a 36, z ktorých vyplýva, že zastavenie trestného stíhania vedeného voči manželovi žalobkyne z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obžalovaný, má na uznesenie o vznesení obvinenia rovnaké dôsledky ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. S nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia je následne spojená nezákonnosť a vadnosť všetkých úkonov ako aj rozhodnutí vykonaných voči manželovi žalobkyne, vrátane predmetného príkazu na vykonanie domovej prehliadky. Z toho vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Trenčín, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené voči manželovi žalobkyne, má za následok to, že na úkony a rozhodnutia, vykonané v prípravnom konaní sa prihlíada ako na úkony a rozhodnutia zrušené pre ich nezákonnosť, čím je naplnená jedna z podmienok pre uplatnenie náhrady škody. Preto aj finančná hotovosť žalobkyne vo výške 23.700,- USD, zaistená počas domovej prehliadky, bola zaistená protizákonne a tiež protizákonne zadržovaná v období od 1.2.2006 do 28.7.2015. Pokiaľ ide o podmienku v zmysle § 6 ods. 2 zák. č. 513/2004 Z.z. žalobkyňa dôvodila, že v prípade príkazu na vykonanie domovej prehliadky nie je podľa § 181 ods. 3 Trestného poriadku dostupný žiadny opravný prostriedok, preto sa jedná o prípad osobitného zreteľa a je teda naplnená aj táto podmienka pre uplatnenie si nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o výšku ušlého zisku, žalobkyňa si ho uplatnila za obdobie od 1.2.2006 do 26.11.2015, kedy jej bol protizákonne obmedzený výkon vlastníckeho práva k jej finančnej hotovosti, vo forme úrokov zo zaistej sumy za predmetné obdobie, keďže jej nebolo umožnené zhodnocovať jej prostriedky uložením v banke a poberaním úrokov. Výšku úrokov si vypočítala v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka spolu v sume 17.153,51 USD, čo predstavuje sumu 15.558,74 Eur na základe kurzu Národnej banky Slovenska ku dňu zaplatenia 28.7.2015 (t. j. 1 euro = 1,1025 amerického dolára). Z hľadiska príčinnej súvislosti dôvodila, že uznesenie o zastavení trestného stíhania z dôvodu nepochybnosti o nespáchaní trestného činu má pre rozhodnutia vydané v rámci prípravného konania rovnaké účinky ako ich zrušenie z dôvodu nezákonnosti, preto aj príkaz na domovú prehliadku vydaný sudcom pre prípravné konanie nemal byť vôbec vydaný, a teda nemali byť ani zaistené finančné prostriedky žalobkyne, čím jej bola spôsobená škoda, nakoľko inak by mohla využiť predmetnú finančnú hotovosť na úročenie v peňažnom ústave, avšak obmedzením vlastníckeho práva k tejto hotovosti jej bola takáto možnosť znemožnená.

3. Obrana žalovanej v konaní spočívala zásadne v tom, že žalobkyňa nepreukázala existenciu nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zák. č. 514/2003 z. z., ako ani vznik škody, ktorej náhrady sa domáha a medzi žalobkyňou namietaným rozhodnutím a vznikom tvrdenej škody nie je daná ani priama a bezprostredná príčinná súvislosť. Podľa žalovanej zastavenie trestného stíhania jej manžela neodôvodňuje nezákonnosť rozhodnutia o nariadení domovej prehliadky, nakoľko takýto výklad judikatúra uplatňuje len vo vzťahu ku konkrétnemu rozhodnutiu (uznesenie o vznesení obvinenia) a len vo vzťahu ku konkrétnemu subjektu - obvinenému v trestnom konaní. Výklad súdov, že v prípadoch, kedy dôjde k zastaveniu trestného stíhania/oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (teda že sa skutok nestal, resp. že ho nespáchal obvinený), je na mieste považovať uznesenie o vznesení obvinenia na účely zák. č. 514/2003 Z. z. za nezákonné rozhodnutie, z ktorého je možné uplatniť si náhradu škody ním spôsobenej, je pre účely zák. č. 514/2003 Z. z. (a nároku nedôvodne obvinenej osoby na náhradu škody) nepripustné rozširovať na všetky rozhodnutia vydané v priebehu trestného konania. Žalobkyňou namietaný príkaz na vykonanie domovej prehliadky nemožno stotožňovať so začatím trestného stíhania alebo vznesením obvinenia a uznesenie o zastavení trestného stíhania preto nemožno označiť za rozhodnutie zrušujúce príkaz na nariadenie domovej prehliadky pre jeho nezákonnosť. V zmysle §100 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný

poriadok v znení neskorších predpisov, môže byť príkaz na domovú prehliadku vydaný kedykoľvek v priebehu trestného stíhania, dokonca aj pred začatím samotného trestného stíhania, preto zákonnosť príkazu na nariadenie domovej prehliadky a samotnej prehliadky ako takej, nie je možné vyvodzovať z výsledku trestného konania v ktorom bola prehliadka nariadená. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 97/06 zo dňa 29.3.2006 „opodstatnenosť nariadenia a vykonania domovej prehliadky patrí do právomoci všeobecného (trestného) súdu, pretože všeobecný súd skúma celý priebeh trestného konania a musí komplexne hodnotiť dôkazy v ňom vykonané, a to s ohľadom na ústavnosť zásahu do základných práv a slobôd ďalších osôb týmito dôkazmi dotknutých. Poškodená osoba je oprávnená žiadať, aby všeobecný súd aspoň v odôvodnení rozhodnutia v trestnej veci, v ktorej bola nariadená a vykonaná domová prehliadka, vyslovil, že jej nariadením a vykonaním boli porušené jeho základné práva a slobody.“ Z rozhodnutia o zastavení trestného stíhania vyplýva, že manžel žalobkyne čelil trestnému stíhaniu (a obžalobe) pre trestný čin založenia a zosnovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a zák. č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice a prevádzachstva podľa § 171a ods. 1 písm. a) ods. 4 písm. b), ods. 5 Trestného zákona, ako spoluobvinený spolu s ďalšími siedmymi osobami, pričom päť z týchto osôb bolo v čase zastavenia trestného stíhania právoplatne odsúdených, a voči dvom sa viedlo konanie ako proti ušlým. Keďže jeho účastníctvo na páchaní trestnej činnosti malo spočívať v ubytovaní osôb s nelegálnym pobytom na území Slovenskej republiky v nehnuteľnosti, ktorej bol spolu so žalobkyňou spolumahateľom, je zrejmé, že nariadenie domovej prehliadky odôvodnené podozrením, že v predmetnej nehnuteľnosti (dome) je vec dôležitá pre trestné konanie alebo že sa tam skrýva osoba podozrivá zo spáchania trestného činu (§ 99 ods. 1 Trestného poriadku), bolo riadnym a zákonným postupom v zmysle Trestného poriadku. Preto vo veci nie je splnená prvá podmienka vzniku nároku na náhradu škody, a to existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle § 5 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z. Zároveň nie je daný ani vznik škody, pretože žalobkyňou deklarovaná „strata na úrokoch“ zo zaistej sumy nespĺňa znaky ušlého zisku ako očakávaného a reálne dosiahnuteľného príjmu, ku ktorému nedošlo výlučne z dôvodu žalobkyňou namietaného konania - zaistenia peňažných prostriedkov. Uloženie predmetnej sumy v banke je len jednou z možností ako mohla žalobkyňa s predmetnými voľne disponovateľnými finančnými prostriedkami naložiť. Tak ako ich mohla uložiť v banke za účelom poberania úžitku z nich v podobe úrokov, ich rovnako mohla aj spotrebovať (akýmkoľvek spôsobom), čo by jej žiadny dodatočný príjem z nich neprinieslo, prípadne ich mať uschované vo forme úspor, z čoho by však opäť nedosahovala žiadny výnos, resp. zisk. Žalovaná poukazuje v tejto súvislosti na skutočnosť zrejmu z odôvodnenia uznesenia, že predmetné peňažné prostriedky boli zaistené v hotovosti pri domovej prehliadke kde boli uschované vo vólende v spálni rodinného domu. Ani v čase zaistenia ich teda žalobkyňa nemala uložené na bankovom účte, z ktorého by jej plynul úžitok v podobe úrokov. Je teda iba čírou špekuláciou, že nebyť zaistenia týchto peňažných prostriedkov pri domovej prehliadke, by tieto priniesli žalovanej zisk - príjem v podobe úrokov. Rovnako je nesprávny žalovanou zvolený spôsob výpočtu výšky spôsobenej škody, nakoľko nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 a 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka, a stanovuje výšku úrokov z omeškania pri omeškani dlžníka s plnením peňažného dlhu. Výška úrokov z vkladov v komerčných bankách, ktoré by žalobkyňa bola bývala poberala ak by zaistené peňažné prostriedky uložila v niektorej z bánk alebo inom peňažnom ústave, je však rádovo o niekoľko percentuálnych bodov nižšia ako výška úrokov z omeškania stanovená podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ak by teda žalobkyňa zaistené finančné prostriedky skutočne v období od 1.2.2006 do 28.7.2015 vložila na účet v banke, a z tohto vkladu by jej plynuli výnosy v podobe úrokov, výška týchto výnosov by v žiadnom prípade nezodpovedala výške žalobkyňou požadovanej náhrady škody v sume 15.558,74 EUR. Žalobkyňa teda nepreukázala ani vznik škody - ušlého zisku, ako ani rozsah deklarovanej škody a tomu zodpovedajúcu výšku požadovanej náhrady. Ďalej medzi namietaným príkazom na vykonanie domovej prehliadky a vznikom tvrdenej škody nie je daná ani priama bezprostredná príčinná súvislosť, pretože samotné nariadenie domovej prehliadky neznamená obmedzenie výkonu vlastníckeho práva k veci. K tomu môže dôjsť až odňatím veci (§ 91 Trestného poriadku), alebo zaistením veci (§ 21 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v spojení s § 92 Trestného poriadku) veci, ktorú orgány činné v trestnom konaní pri výkone domovej prehliadky nájdu, a ktorá je vecou dôležitou pre trestné konanie v zmysle Trestného poriadku. Odňatie alebo zaistenie veci však nie je vykonávané príkazom na domovú prehliadku, preto tento príkaz nemôže byť ani dôvodom - príčinou obmedzenia vlastníckeho práva ku konkrétnej veci. Vydaním príkazu na vykonanie domovej prehliadky súd nerozhodoval o odňatí alebo zaistení veci, teda o obmedzení výkonu vlastníckych práv žalobkyne, ani k finančným prostriedkom vo výške 23.700,- USD, ako ani k iným veciam, právam alebo majetkovým hodnotám vo vlastníctve žalobkyne, a preto tento príkaz nemôže byť príčinou vzniku škody, ktorá má

spočívať v ušlom zisku zapríčinenom obmedzením výkonu vlastníckych práv - nemožnosťou nakladať so zaistenými finančnými prostriedkami.

4. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie dospel k záverom, že za nezákonné rozhodnutie žalobkyňa označuje príkaz sudcu pre prípravné konanie na vykonanie domovej prehliadky u obvineného E. N. R., v rodinnom dome vo M. č. XXX. Podľa odôvodnenia príkazu prokurátor predložil návrh na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky, nakoľko z dôkazov vyplývalo podozrenie, že vo vyššie uvedenej nehnuteľnosti sa nachádzajú veci dôležité pre predmetné trestné konanie; hlavne však rôzne písomnosti súvisiace s trestnou činnosťou obvinených (poznámky s telefónnymi kontaktmi, bankové doklady patriace migrantom, finančné hotovosti získané z trestnej činnosti, mobilné telefóny a telefónne SIM karty, ktoré obvinení používali pri páchaní trestnej činnosti, zbrane alebo iné veci dôležité pre trestné konanie). Rodinný dom podľa odôvodnenia užíva obvinený a zároveň ho používa aj k občasnému ubytovávaniu nelegálnych migrantov. Pri vykonanej domovej prehliadke boli zaistené peňažné prostriedky patriace do výlučného vlastníctva žalobkyne, v dôsledku čoho mala v trestnom konaní postavenie zúčastnenej osoby. Žalobkyňa pri argumentácii o nezákonnosti príkazu na vykonanie domovej prehliadky vychádzala z toho, že zastavenie trestného stíhania vedeného voči manželovi žalobkyne z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obžalovaný, má na uznesenie o vznesení obvinenia rovnaké dôsledky ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Toto stanovisko zodpovedá záverom vysloveným Najvyšším súdom SR v uznesení z 18.8.2010, sp. zn. 4M Cdo 15/2009, v rozsudku sp.zn. 53/93, príp. z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 1Cz 6/90. Následne žalobkyňa, s podporou nálezu Ústavného súdu zo dňa 17.6.2008, sp.zn. II. ÚS 590/08, bod 35 a 36, uvádzala, že s nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia je následne spojená nezákonnosť a vadnosť všetkých úkonov ako aj rozhodnutí vykonaných voči manželovi žalobkyne, vrátane príkazu na vykonanie domovej prehliadky. Z toho vyvodila, že uznesenie, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie voči manželovi žalobkyne má za následok to, že na úkony a rozhodnutia vykonané v prípravnom konaní sa prihlíada ako na úkony a rozhodnutia zrušené pre nezákonnosť, čím je naplnená jedna z podmienok pre uplatnenie škody. Finančná hotovosť žalobkyne zaistená pri domovej prehliadke bola zaistená protizákonne a protizákonne zadržovaná v období od 1.2.2006 do 28.7.2015. Podľa žalobkyňou spomínaného nálezu Ústavného súdu ČR zo dňa 17.6.2008, sp. zn. II. ÚS 590/08: „Trestné stíhanie predstavuje kontinuálny proces zisťovania a overovania skutočností rozhodných pre posúdenie konania obvineného a ich hodnotenie z hľadiska trestnoprávných noriem. Za týmto účelom majú orgány činné v trestnom konaní k dispozícii rad procesných právomocí, ktoré umožňujú a zjednodušujú priebeh trestného konania, ktoré však nemôžu vykonávať mechanicky. Vždy je potrebné využitie procesných inštitútov zvažovať z pohľadu proporcionality zásahu do základných práv obvineného. Prostriedky trestného procesu, ktoré nezriedka vedú k obmedzeniu základných práv obvineného, preto tiež nemožno posudzovať úplne izolovane, ale iba v kontexte účelu ich použitia, ktorým je odhalenie a potrestanie páchatel'a trestnej činnosti. Pokiaľ sa v ktorejkoľvek fáze trestného konania ukáže, že tento účel nemôže byť naplnený, pretože obvinený sa trestnej činnosti nedopustil, a podozrenie orgánov činných v trestnom konaní bolo celkom nesprávne, je potrebné za vadné považovať všetky úkony, ktoré boli v trestnom konaní vykonané ... ak sa ukáže samotné trestné stíhanie ako nedôvodné, platí tento záver pre všetky úkony a inštitúty, ktoré sa k trestnému stíhaniu viazali. Je totiž treba vychádzať z toho, že nebyť vlastného trestného stíhania, nebol by jednotlivец podrobený povinnosti znášať jednotlivé procesné úkony či uplatnenie obmedzovacích inštitútov.“ Žalovaná v predmetnej veci zaujíma postoj, podľa ktorého súdny výklad o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pre účely zák. č. 514/2003 Z.z. (a nároku nedôvodne obvinenej osoby na náhradu škody) je však neprípustné rozširovať na všetky rozhodnutia vydané v priebehu trestného konania, pričom súd sa s týmto názorom v prejednávanej veci stotožňuje. V zmysle § 100 ods. 1 Trestného zákona môže byť príkaz na domovú prehliadku vydaný kedykoľvek v priebehu trestného stíhania, vylúčené dokonca nie je ani jeho nariadenie pred začatím samotného trestného stíhania. Z toho žalovaná vyvodila záver, že zákonnosť príkazu na nariadenie domovej prehliadky, a samotnej prehliadky ako takej, preto nie je možné vyvodzovať z výsledku trestného konania v ktorom bola prehliadka nariadená, v tom zmysle, že by skončenie trestného konania iným spôsobom ako vydaním právoplatného odsudzujúceho rozsudku, malo znamenať nezákonnosť rozhodnutia o jej nariadení. Prvoinštančný súd s týmto názorom súhlasí, pričom na doplnenie argumentácie žalovanej uvádza, že zo žiadneho z argumentov žalujúcej strany nevyplýva nezákonnosť rozhodnutia v podobe príkazu na nariadenie domovej prehliadky vo vzťahu k žalobkyni ako zúčastnenej osobe. Návrh na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky bol prokurátorom podaný v súvislosti s trestným konaním, v ktorom bolo obvinených osem osôb, vrátane manžela žalobkyne, pričom účelom domovej prehliadky v rodinnom dome vo M.. XXX bolo zabezpečenie vecí dôležitých pre toto trestné konanie.

Pokiaľ ide o samotnú domovú prehliadku, v konaní nebolo dokazované, že by jej vykonanie nemalo základ v právnom poriadku Slovenskej republiky. Domová prehliadka bola vykonaná v súvislosti s vyšetrovaním trestného činu a sledovala legitímny cieľ sledovania zločinnosti. Trestný poriadok proti príkazu na domovú prehliadku nepripúšťa opravný prostriedok, pričom o ochrane základných práv a slobôd v tejto veci je oprávnený rozhodnúť Ústavný súd. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by ústavný súd porušenie jej práv a zásah do jej slobôd v súvislosti s domovou prehliadkou konštatoval. Domová prehliadka ako procesný úkon bola nariadená po vznesení obvinenia voči ôsmim obvineným, vrátane manžela žalobkyne, pričom vykonaná mala byť v rodinnom dome vo M. XXX. Účel domovej prehliadky bol vymedzený v príkaze, pričom priamy súvis nehnuteľnosti s trestnou činnosťou vyplýva aj z popisu skutkov č. 5 a 7 obžaloby. Je nepochybné, že voči manželovi žalobkyne, ktorý bol pôvodne obvinený zo skutkov uvedených v bodoch 5 a 7 obžaloby, bolo trestné stíhanie uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2014 z 15.1.2015 zastavené. Zároveň je však nutné uviesť, že v súvislosti so skutkom č. 5 obžaloby bol právoplatne za vinného uznaný obžalovaný v 4. rade a obžalovaný v 8. rade. Z popisu skutku vyplýva, že nehnuteľnosť v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a jej manžela bola využívaná v súvislosti s trestnou činnosťou obžalovaných v 4. a 8. rade. Žalobkyňa poukazovala na uznesenie Okresného súdu Trenčín z 15.1.2016 sp.zn. 2T/45/2014, v odôvodnení ktorého je však uvedené, že žiadnym dôkazom nebolo preukázané, že by mal obvinený N. R. E. vedomosť o tom, že ubytováva osoby, ktoré boli protizákonne na území Slovenskej republiky, teda, že sa jedná o bežencov a že by sa obvinený takýmto spôsobom mal podieľať na páchaní predmetnej trestnej činnosti a takýmto spôsobom napomáhať spoluobžalovaným pri páchaní trestnej činnosti. To, že nebolo preukázané, že obvinený v 5. rade mal vedomosť o tom, že jeho nehnuteľnosť je využívaná pri páchaní trestnej činnosti obvinených v 4. a 8. rade, nemôže mať vplyv na zákonnosť úkonov a rozhodnutí, smerujúcich k preukázaniu trestnej činnosti obvinených v 4. a 8. rade. Súd uzavrel, že v situácii, kedy je trestné konanie, v ktorom je obvinených 8 osôb, vo vzťahu k jednému skutku 3 osôb, z ktorých voči jednej je trestné stíhanie zastavené, pričom ostatné osoby sú právoplatne odsúdené, nemožno dospieť k záveru, že v dôsledku zastavenia trestného stíhania voči jednému obvinenému, treba považovať všetky úkony a rozhodnutia, ktoré sa na trestné stíhanie viazali, za nezákonné. Ak by aj bolo možné konštatovať nezákonnosť jednotlivých úkonov a rozhodnutí vo vzťahu ku konkrétnemu obvinenému, voči ktorému bolo konanie zastavené, nie je zrejmé, na základe čoho by sa táto „nezákonnosť“ mala vzťahovať aj na ďalšie subjekty, ako v tomto prípade zúčastnenú osobu. Skutočnosť, že žalobkyňa ako osoba, ktorej majetok bol pri domovej prehliadke zaistený, je manželkou obvineného, voči ktorému bolo konanie zastavené, je podľa názoru súdu irelevantná.

5. Pokiaľ ide o predpoklad vzniku škody, uplatnenej v podobe ušlého zisku, súd poukázal na to, že v zmysle uznesenia NS SR sp.zn. 4Cdo/319/2008 z 28.4.2010 ušlý zisk je újmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Podľa rozsudku NS ČR 25Cdo/2858/2015 z 20.10.2015 z 20.10.2016 ide o stratu očakávaného prínosu, o to, o aký reálne dosiahnuteľný prospech poškodený prišiel. Náhrada sa určuje ako rozdiel medzi predpokladaným ziskom a nákladmi, ktoré bolo treba na jeho dosiahnutie vynaložiť. Závery, ktoré vyvodila judikatúra predovšetkým v podnikateľských vzťahoch, a to že pri určení výšky náhrady ušlého zisku sa vychádza z čiastky, ktorú by za obvyklých okolností - nebyť škodovej udalosti poškodený vo svojej činnosti získal, s prihliadnutím k nákladom, ktoré by musel na dosiahnutie týchto výnosov vynaložiť, platia všeobecne pre určenie výšky ušlého zisku. V čase zaistenia peňažných prostriedkov vo výške 23.700,- USD však mala žalobkyňa tieto uložené v spálni rodinného domu vo válende. Žalobkyňa túto skutočnosť odôvodňovala tým, že peniaze vybrala zo svojho účtu z dôvodu, že v tom čase bola nízka úroková sadzba. Neskôr ale chcela peniaze opätovne vložiť na účet. Žalobkyňa si nárok na náhradu ušlého zisku uplatňovala v rozsahu úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. s odôvodnením, že žalobkyňou uplatnenú škodu je treba vnímať ako ušlý zisk za nemožnosť zhodnocovania peňažných prostriedkov v jej osobnom vlastníctve prostredníctvom poberania úrokov, ale aj ako sankčný úrok voči štátu, ktorý svojvoľne a nezákonne zasiahol do jej vlastníctva. Takéto vymedzenie ušlého zisku však v žiadnom prípade podľa súdu nezodpovedá jeho chápaniu v zmysle vyššie uvedených záverov súdnej praxe. Žalobkyňa uvádzala, že peniaze vybrala z účtu z dôvodu nízkych úrokových sadzieb, avšak žiadnym spôsobom nebolo

uvádzané, aké boli očakávania žalobkyne, pri splnení ktorých by opätovne realizovala vklad peňazí na účet. Napriek tomu si však nároky na ušlý zisk uplatňuje odo dňa zaistenia peňažných prostriedkov. Zo strany žalobkyne nebolo preukázané, že mohla dôvodne očakávať zväčšenie majetku v rozsahu uplatnenom žalobou, pokiaľ by nedošlo k zaisteniu vecí, keďže v čase domovej prehliadky z peňažných prostriedkov uložených v hotovosti vo vólende rodinného domu, žiadne zisky neplynuli.

6. Prvoinštančný súd na základe všetkých vyššie uvedených skutočností uzavrel, že nebola preukázaná existencia dvoch základných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to nezákonné rozhodnutie a vznik škody. Preto ďalej považoval za nadbytočné zaoberať sa existenciou tretieho predpokladu, a to príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Nakoľko v konaní neboli preukázané predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalovanej ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Napokon prvoinštančný súd rozhodol aj o náhrade trov konania štátu, za tlmočné vyplatené z rozpočtových prostriedkov v súvislosti s tlmočením žalobkyne na pojednávaní, ktorá neovláda slovenský jazyk, nie je slovenským štátnym občanom, preto v zmysle § 155 CSP rozhodol, že Slovenská republika nemá nárok na náhradu trov konania.

9. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zastúpenia v rozsahu prvej a druhej výrokovej vety (t. j. okrem výroku o náhrade trov konania štátu) odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda pre nesprávne právne posúdenie veci, keď súd nemal za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia a existenciu škody ako predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Uviedla, že od začiatku označuje za nezákonné rozhodnutie príkaz na domovú prehliadku BB_ŠS-V-15-260/05-4Pšd-18-4Nttš-62, vydaný sudcom Špeciálneho súdu v Pezinku dňa 25.1.2006 v rámci trestného konania pod ČVS: PPZ-4/HCP-OV/2005, v ktorom mala ako vlastníčka zaistených finančných prostriedkov v rámci domovej prehliadky vykonanej na základe tohto príkazu postavenie zúčastnenej osoby. V tomto konaní bol jedným z obvinených manžel žalobkyne N. R. E., voči ktorému bolo uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2014 z 15.1.2015 trestné stíhanie zastavené, lebo bolo nepochybné, že skutok nespáchal tento obvinený. Žalobkyňa opätovne poukazovala na právny názor Najvyššieho súdu SR z 18.8.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, že: „ Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo... rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania ... Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia." K obdobným záverom dospel NS SR aj v uznesení z 30.11.2009 sp. zn. 4 Cdo 183/2009. Ďalej žalobkyňa poukázala na právny názor NS SR: „... bolo treba zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaký význam, ako jeho zrušenie pre nezákonnosť... Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne

dôsledky takéhoto rozhodnutia aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie sa skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, xx/ ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený" (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 53/93, č. judikátu 70/1994, porovnateľne NS ČR sp. zn. 1 Cz 6/90, č. judikátu 35/1991). V zmysle týchto právnych názorov je potom potrebné konštatovať, že zastavenie trestného stíhania znamená preukázanie nezákonnosti vedenia trestného stíhania voči osobe, voči ktorej bolo trestné stíhanie vedené, pričom ide o nezákonnosť prítomnú od počiatku trestného stíhania voči tejto osobe, keďže sa v konečnom dôsledku preukázalo, že sa táto osoba nedopustila trestnej činnosti a preto od počiatku nemalo byť zasahované do jej práv prostredníctvom vykonávania úkonov trestného konania voči tejto osobe. Nakoľko teda nezákonnosť existuje už od počiatku, vzťahuje sa aj na jednotlivé úkony trestného konania vedeného voči osobe, voči ktorej bolo následne trestné stíhanie zastavené, keďže nebyť vydania nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, neboli by vykonávané ani úkony a zásahy do práv nezákonne stíhanej osoby. Ústavný súd ČR vo svojom náleze zo dňa 17.6.2008, sp. zn. II. ÚS 590/08 uviedol: „Trestní stíhání představuje kontinuální proces zjišťování a ověřování skutečností rozhodných pro posouzení jednání obviněného a jejich hodnocení z hlediska trestněprávních norem. Za tím účelem jsou orgány činné v trestním řízení nadány řadou procesních pravomocí, jež umožňují a usnadňují průběh trestního řízení, které ovšem nemohou vykonávat mechanicky. Vždy je třeba využití procesních institutů zvažovat z pohledu proporcionality zásahu do základních práv obviněného. Prostředky trestního procesu, které nezdědká vedou k omezení základních práv obviněného, proto také nelze posuzovat zcela izolovaně, ale pouze v kontextu účelu jejich použití, jímž je odhalení a potrestání pachatele trestní činnosti. Pokud se v kterékoliv fázi trestního řízení ukáže, že tento účel nemůže být naplněn, neboť obviněný se trestné činnosti nedopustil a podezření orgánů činných v trestním řízení bylo zcela liché, je třeba za vadné považovat veškeré úkony, které byly v trestním řízení provedeny ...ukáže-li se samotné trestné stíhání jako nedůvodné, platí tento závěr pro všechny úkony a instituty, které se k trestnímu stíhání vážaly. Je totiž třeba vycházet z toho, že nebýt vlastního trestního stíhání, nebyl by jednotlivec podroben povinnosti snášet jednotlivé procesní úkony či uplatnění omezovacích institutů..." Podľa žalobkyne z uvedených právnych názorov vyplýva, že zákonnosť jednotlivých úkonov vykonaných v rámci trestného konania jednoznačne závisí od samotného výsledku trestného konania.

10. Žalobkyňa uviedla, že pokiaľ súd poukazuje na špecifickú inštitútu domovej prehliadky, je potrebné skúmať okolnosti, za akých bola v tomto konkrétnom prípade domová prehliadka nariadená. Je pravdou, že domovú prehliadku je možné uskutočniť na základe príkazu kedykoľvek v priebehu trestného stíhania a za určitých okolností aj pred jeho začatím. V tomto prípade však bola vykonaná niekoľko dní po vznesení obvinenia manželovi žalobkyne, pričom samotný sudca pre prípravné konanie v rámci príkazu na domovú prehliadku uvádza, že vydáva príkaz na domovú prehliadku z obvineného E. N. R., ktorý je manželom žalobkyne. Je teda evidentné, že v tomto konkrétnom prípade išlo o rozhodnutie vydané a smerované priamo voči obvinenému manželovi žalobkyne, ktoré je v zmysle uvedených argumentov a judikatúry potrebné považovať za nezákonné. Pokiaľ súd uvádza, že zo žiadneho argumentu nevyplýva nezákonnosť príkazu na domovú prehliadku vo vzťahu k žalobkyňi ako zúčastnenej osobe, je potrebné uviesť, že išlo o rozhodnutie voči obvinenému, ktoré nemalo byť vôbec vydané, čo spôsobuje jeho objektívnu nezákonnosť, ktorá pôsobí voči všetkým vrátane tých, ktorí boli dotknutí týmto rozhodnutím, čiže evidentne aj voči zúčastnenej osobe, ktorou bola žalobkyňa. K záverom súdu, že manžel žalobkyne bol jedným z ôsmich obvinených v rámci trestného stíhania, pričom bol obvinený v bodoch 5 a 7 obžaloby, pričom v bode 5 obžaloby boli dvaja obvinení uznaní vinnými a trestné stíhanie voči manželovi žalobkyne bolo v oboch bodoch, pre ktoré bol stíhaný zastavené a konštatoval, že nevedomosť manžela o využívaní jeho nehnuteľnosti pri páchaní trestnej činnosti obvinených v 4. a 8. rade nemôže mať vplyv na zákonnosť úkonov a rozhodnutí smerujúcich k preukázaniu trestnej činnosti obvinených v 4. a 8. rade, ako aj dospieť k záveru, že v situácii, keď je v rámci jedného skutku trestné stíhanie voči jednému obvinenému zastavené a ďalší dvaja obvinení boli uznaní vinnými z tohto skutku nemožno dospieť k záveru, že v dôsledku zastavenia trestného stíhania voči jednému obvinenému, treba považovať všetky úkony a rozhodnutia, ktoré sa na trestné stíhanie viazali za nezákonné; ak by tak bolo možné konštatovať nezákonnosť jednotlivých úkonov a rozhodnutí vo vzťahu ku konkrétnemu obvinenému, voči ktorému bolo konanie zastavené, nie je zrejmé, na základe čoho by sa takáto nezákonnosť mala vzťahovať na ďalšie subjekty, ako v tomto prípade na zúčastnenú osobu; žalovaná uviedla, že je možné súhlasiť s

úvahou súdu, že zastavenie trestného stíhania voči jednému z obvinených nespôsobuje nezákonnosť úplne všetkých úkonov vykonaných v rámci tohto trestného konania voči všetkým obvineným. Treba však konštatovať, že zastavenie trestného stíhania spôsobuje nezákonnosť všetkých úkonov vykonaných voči obvinenému, voči ktorému bolo konanie zastavené (vrátane rozhodnutí, na základe ktorých boli úkony vykonané), pričom na ne treba vzhliadať tak, že tieto úkony ani nemali byť vykonané. Okresný súd Trenčín v rámci uznesenia z 15.1.2015 sp. zn. 2T/45/2014 konštatoval, že manžela žalobkyne neusvedčoval v rámci trestného konania žiaden dôkaz zo spáchania trestnej činnosti. Napriek tomu mu bolo vznesené obvinenie a bol vydaný príkaz na domovú prehliadku u neho. Je potrebné zdôrazniť, že domová prehliadka bola nariadená u obvineného E. N. R., teda tento úkon smeroval priamo a len voči tomuto obvinenému, ktorý je manželom žalobkyne. Z tohto pohľadu neobstojí argumentácia súdu o odsúdení iných obvinených v rovnakom trestnom konaní alebo skutku, keďže domová prehliadka bola nariadená v súvislosti s týmto jedným obvineným. Samotné vydanie príkazu a vykonanie domovej prehliadky bolo ako celok nezákonné, nakoľko smerovalo voči obvinenému, u ktorého nebola v konečnom dôsledku preukázaná trestná činnosť, z čoho vyplýva, že tento príkaz nemal byť vôbec vydaný a následne nemala byť ani vykonaná domová prehliadka. Bolo by možné súhlasiť, že by sa nezákonnosť domovej prehliadky neprenášala na zúčastnenú osobu v prípade, ak by príkaz na jej vykonanie nesmeroval voči obvinenému, voči ktorému bolo trestné konanie zastavené, alebo ak by nešlo o úkon voči konkrétnemu obvinenému. V tomto prípade však samotná sudkyňa pre prípravné konanie konštatovala, že ide o príkaz na vykonanie domovej prehliadky u obvineného E. N. R., teda k samotnému vydaniu príkazu na domovú prehliadku nemalo dôjsť, preto ide o nezákonné rozhodnutie, ktorého nezákonnosť sa prenáša na všetky subjekty, ktoré boli týmto rozhodnutím dotknuté, teda aj na zúčastnenú osobu, lebo na základe výkonu tohto rozhodnutia boli zaistené veci v jej vlastníctve.

11. Z záverom súdu o existencii škody žalobkyňa uviedla, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa mala svoje peňažné prostriedky na ročnom terminovanom účte v banke, pričom z jej výpovede vyplynulo, že ich chcela opäť vložiť na obdobný účet, čo však v dôsledku ich zaistenia pri domovej prehliadke nebolo možné. Z týchto skutočností potom možno usudzovať, že nebyť vydania príkazu a domovej prehliadky, uložila by si žalobkyňa svoje finančné prostriedky na terminovaný účet v banke, z čoho by následne poberala finančný profit. Preto žalobkyňa nesúhlasí s názorom súdu, že nebolo preukázané, že by žalobkyňa mohla dôvodne očakávať zväčšenie majetku, pokiaľ by nedošlo k zaisteniu peňažných prostriedkov. Z hľadiska výšky škody žalobkyňa predložila prehľad úrokových sadziieb bánk podľa štatistiky Národnej banky Slovenska. Považovala však za potrebné prihliadať aj na súvislosti spojené so správaním sa štátneho aparátu. Podľa uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 15.1.2016 sp. zn. 2T/45/2014, kde okresný súd ohľadom manžela žalobkyne uviedol, že: „nie je usvedčovaný, či už priamym alebo nepriamym dôkazom, že by sa mal dopustiť trestného činu ... Súd zistil, že ani jeden zo spoluobžalovaných ... v prípravnom konaní ani pred súdom neuvádzali spoluobžalovaného N. R. E. ani len náznakom ako osobu, ktorá sa mala podieľať na trestnej činnosti. Taktiež po preskúmaní výpovedí agentov, ktorí boli vo veci nasadení, nefiguruje žiadna takáto osoba pod menom N. R. E. ako osoba, ktorá by sa podieľala na páchaní trestnej činnosti ostatných spoluobžalovaných... taktiež z prepisov ITP ako aj ďalších listinných dôkazov nie je zrejmé, že by sa táto osoba mala akýmkoľvek spôsobom podieľať, či už formou spolupáchateľstva alebo účasti na predmetnom trestnom čine... Súd skúmal tiež názorné spracovanie polície, ktoré je doložené vo vyšetrovacom spise a popisuje činnosť jednotlivých spoluobžalovaných, ktorí sa mali podieľať na predmetnej trestnej činnosti (vo forme tzv. „pavúka“), avšak ani v tomto rozpracovaní polície sa osoba pod takýmto menom nenachádza.“ Z toho vyplýva, že vôbec žiadna skutočnosť v rámci trestného konania nesvedčila o akejkoľvek zaangažovanosti manžela žalobkyne v trestnej činnosti, čo svedčí o svojvôli zástupcov štátneho aparátu pri začatí a vedení tohto trestného stíhania, teda aj pri úkonoch trestného konania vedených voči manželovi žalobkyne. Napriek uvedeným skutočnostiam bolo manželovi žalobkyne vznesené obvinenie, bol vzatý do väzby a boli voči nemu vykonávané úkony trestného konania vrátane vydania príkazu na domovú prehliadku, v rámci ktorej došlo k zásahu do práv žalobkyne. Z hľadiska zaistených peňažných prostriedkov patriacich žalobkyňi, táto opakovane upozorňovala orgány činné v trestnom konaní o jej výlučnom vlastníctve k týmto prostriedkom, čo bolo v konaní preukázané listom žalobkyne z 15.2.2006, listom právneho zástupcu žalobkyne z 25.9.2006, ako aj zápisnicou o výsluchu žalobkyne v prípravnom konaní, avšak k ich vráteniu došlo až v júli roku 2015, teda po viac ako 9 rokoch. Možno teda zhrnúť, že bolo vedené trestné stíhanie voči manželovi žalobkyne bez akýchkoľvek dôkazov alebo skutočností preukazujúcich alebo naznačujúcich jeho účasť na trestnej činnosti, v rámci domovej prehliadky boli zaistené peňažné prostriedky, o ktorých vlastníctve prislúchajúcom žalobkyňi boli štátne orgány upozornené trikrát, napriek tomu ich zadržovali viac ako deväť rokov. Zo strany štátneho aparátu teda došlo k evidentnej svojvôli

vo vzťahu k vedeniu trestného stíhania, ako aj vo vzťahu k zadržiavaniu peňažných prostriedkov žalobkyne, čo nemožno ponechať bez náležitého sankcionovania štátneho aparátu ako aj odškodnenia zasiahnutých osôb. Podľa právneho názoru NS SR v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 53/93, č. judikátu 70/1994 : „bolo treba zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 4 cit. zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť ... Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená.“ Štát a orgány, prostredníctvom ktorých koná, nemôžu zasahovať do práv osôb zdanlivo zákonným spôsobom, ktorý sa v konečnom dôsledku ukáže ako absolútne svojvoľný, nakoľko tým porušujú základné zásady a piliere demokratického a právneho štátu ako aj samotný článok 2 ods. 2 Ústavy SR. Z tohto dôvodu je na mieste hovoriť aj o sankčnom pôsobení náhrady škody voči štátu, ktorý predstavuje spravodlivý dopad na konanie jeho orgánov, ktoré svojvoľne zasiahli do práv jeho vlastných občanov ako aj naplnenie princípu odškodnenia ujmy spôsobenej fyzickým osobám zo strany štátu. Žalobkyňou uplatnenú škodu je preto potrebné vnímať na jednej strane ako ušlý zisk za nemožnosť zhodnocovania peňažných prostriedkov v jej osobnom vlastníctve prostredníctvom poberania úrokov, ale treba ju vnímať aj ako určitý sankčný úrok voči štátu, ktorý svojvoľne a nezákonne zasiahol do jej vlastníctva. Z tohto dôvodu žalobkyňa vyčíslila výšku škody podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 15.558,74 Eur, ktorá predstavuje na jednej strane ušlý zisk za nemožnosť zhodnocovania finančných prostriedkov uložením v banke a poberaním úrokov za obdobie od 1.2.2006 do 28.7.2015 a na druhej strane sankčný úrok voči žalovanej z dôvodu svojvoľného obmedzenia vlastníckeho práva žalobkyne.

12. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady škody sumu 15.395,28 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 15.395,28 Eur od 10.2.2016 do zaplatenia s tým, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, rovnako aj právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

13. Vzhľadom na to, že odvolací petít žalobkyne v podanom odvolaní, ktorým sa domáhala zmeny žaloby tak, že jej bude priznaná suma 15.395,28 Eur s príslušenstvom nebol v celom rozsahu totožný s jej pôvodným žalobným petitom o zaplatenie sumy 15.558,74 Eur s príslušenstvom, odvolací súd žalobkyňu prostredníctvom jej právneho zástupcu vyzval, aby oznámila, či jej odvolací návrh skutočne znie na zaplatenie sumy iba 15.395,28 Eur s príslušenstvom, a teda vo zvyšnom rozsahu zamietajúci výrok prvoinštančného súdu nenapáda, alebo ide len o chybu v písaní a žalobkyňa sa naďalej domáha zaplatenia pôvodnej sumy 15.558,74 Eur s príslušenstvom.

14. Na výzvu odvolacieho súdu žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 23.1.2019 oznámila, že v písomnom vyhotovení odvolania došlo iba k chybe v písaní a žalobkyňa sa naďalej domáha zaplatenia sumy 15.558,74 Eur s príslušenstvom, teda navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady škody sumu 15.558,74 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 15.558,74 Eur od 10.2.2016 do zaplatenia, vrátane náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

15. Žalovaná odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobkyne sa písomne nevyjadrila.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď

rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobkyne o zaplatenie sumy 15.558,74,- Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v celom rozsahu zamietol, nakoľko dospel k záveru o nepreukázaní dvoch základných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to existencie nezákonného rozhodnutia a vzniku škody. Pretože odvolaním žalobkyne nebol napadnutý výrok o náhrade trov konania štátu, je v tejto časti napadnutý rozsudok právoplatný a nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

18. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu škody, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

19. Žalobkyňa si v spore uplatňovala nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku za to, že nemohla zhodnocovať svoje finančné prostriedky v sume 23.700,- USD, ktoré jej boli nezákonne odňaté pri domovej prehliadke dňa 1.2.2006 vykonanej na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie v trestnej veci ČVS: PPZ-4/HCP-OV/2005 zo dňa 25.1.2006, a ktoré peňažné prostriedky jej boli vrátené až po skončení trestného konania, a to na tom základe, že predmetný príkaz na domovú prehliadku je nezákonný, nakoľko bol vydaný vo vzťahu k jej manželovi N. R. E., ktorému bolo v danej trestnej veci vznesené obvinenie dňa 24.1.2006, avšak následne bolo trestné stíhanie voči nemu uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2014 zo dňa 15.1.2015 zastavené, nakoľko mal súd za nepochybné, že obžalovaný daný skutok nespáchal. Podstatou odvolania žalobkyne, bolo namietanie právnych záverov súdu prvej inštancie, že príkaz na domovú prehliadku nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, nakoľko z výsledku trestného konania voči manželovi žalobkyne nemožno vyvodzovať nezákonnosť tohto príkazu, ako aj záver, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody vo forme ušlého zisku, t. j. úrokov za uloženie peňažných prostriedkov na účte v banke. Dôvodila predovšetkým tým, že zastavenie trestného stíhania voči jej manželovi má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania s následkom nezákonnosti celého trestného stíhania voči nemu, a teda aj jednotlivých úkonov a zásahov do práv manžela žalobkyne ako nezákonne stíhanej osoby, čo sa prenáša aj na žalobkyňu, ktorá mala v tomto trestnom konaní postavenie zúčastnenej osoby, nakoľko odňaté peňažné prostriedky boli jej vlastníctvom. Druhý odvolací argument spočíval v tom, že hoci sa odňaté peňažné prostriedky pri domovej prehliadke našli v hotovosti v danej nehnuteľnosti, ona mala v úmysle ich neskôr vložiť na účet, kde by došlo k ich zhodnocovaniu, teda by z nich plynuli úroky.

20. V zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z. z. sa za nezákonné rozhodnutie považuje rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom SR. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je viazaný rozhodnutím, ktorým príslušný orgán zrušil alebo zmenil pre nezákonnosť rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým bola škoda spôsobená (§ 6 ods. 1 cit. zák.). Súd v konaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci teda nie je oprávnený skúmať ako predbežnú otázku zákonnosť rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 3.10.2011, sp. zn. 6Cdo 250/2010). V zásade totiž platí prezumpcia správnosti vydaného a nezrušeného rozhodnutia. Osobou oprávnenou požadovať od štátu náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím jeho orgánov je podľa § 5 ods. 1 cit. zák. ten, kto bol účastníkom konania a bol poškodený nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

21. V danom prípade z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom vyplýva, že pôvodne pod ČVS: PPZ-4/HCP-OV/2005 prebiehalo trestné stíhanie vo veci zločineckej skupiny zaoberajúcej sa nedovoleným prekračovaním štátnej hranice a prevádzacstvom, ktoré sa viedlo spolu voči ôsmim osobám, pričom obvineným bol aj manžel žalobkyne N. R. E., ktorému bolo v predmetnej trestnej veci vznesené obvinenie dňa 24.1.2006. Nakoľko v rámci vyšetrovania vzniklo dôvodné podozrenie,

že v nehnuteľnosti - rodinnom dome patriacom do bezpodielového spoluvlastníctva obvineného N. R. E. a jeho manželky - žalobkyne na adrese M. č. XXX sa nachádzajú veci dôležité pre predmetné trestné konanie, prípadne osoby podozrivé zo spáchania predmetnej trestnej činnosti, teda že daný rodinný dom sa používa k ubytovávaniu nelegálnych migrantov, bol dňa 25.1.2006 vydaný príkaz na domovú prehliadku u tohto obvineného v rodinnom dome M. č. XXX. V rámci vykonávanej domovej prehliadky boli odňaté viaceré veci - fotoaparát, pasy, SIM-karty, fotky, vkladná knižka, ako aj hotovosť vo výške 23.700,- USD a iné. Polícia následne vydala potvrdenie o prevzatí predmetných finančných prostriedkov vo výške 23.700,- USD. Žalobkyňa sa v rámci trestného konania viackrát domáhala vrátenia jej odňatých finančných prostriedkov vo výške 23.700,- USD (napr. podaním zo dňa 15.2.2006, či zo dňa 25.9.2006) dôvodiac, že ide o jej výlučné vlastníctvo. Ďalej z predložených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2014 zo dňa 15.1.2015 bolo trestné stíhanie proti v tom čase už obžalovanému N. R. E. zastavené, pretože bolo nepochybné, že obžalovaný skutok nespáchal, nepodieľal sa na spáchaní predmetnej trestnej činnosti, za ktorú však boli ostatní spoluobžalovaní odsúdení, pretože hoci je zrejmé, že v danej nehnuteľnosti sporadicky ubytovával osoby z Vietnamskej ľudovej republiky, avšak nebolo preukázané, že by mal vedomosť o tom, že ide o osoby (bežencov), ktoré boli na území Slovenskej republiky protizákonne. Trestná činnosť ostatných osôb však bola riadne preukázaná a rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/114/2010 zo dňa 28.1.2014 boli z predmetnej trestnej činnosti uznané vinnými celkom 5 osôb a rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2014 zo dňa 15.10.2015 boli uznané vinnými ďalšie dve osoby, pričom z výrokov oboch rozsudkov vyplýva, že na ukrývanie nelegálnych migrantov slúžila aj nehnuteľnosť - rodinný dom vo M. č. XXX.

22. Z nálezu Ústavného súdu SR z 24.3.2011, sp. zn. II. ÚS 25/2011 vyplýva, že zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný. Ústavný súd zastáva názor, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť. Z uvedeného nálezu teda vyplýva, že systematickým a logickým (extenzívnym) výkladom príslušných ust. zák. č. 514/2003 Z. z. treba dospieť k záveru, že štát v podstate zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu, kedy sa potom neposudzuje správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale rozhodujúci tu je výsledok trestného stíhania (rovnako rozsudok NS ČR z 25.9.2012, sp. zn. 30 Cdo 265/2012).

23. V danom prípade je predovšetkým potrebné zdôrazniť, že v predmetnej civilnej veci sa nerozhoduje o nároku na náhradu škody pôvodne obvineného manžela žalobkyne N. R. E. z dôvodu jeho nezákonného trestného stíhania, ktoré bolo proti nemu vedené, kde by vyššie uvedené právne závery Ústavného súdu boli plne aplikovateľné, ale nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu si v predmetnej civilnej veci uplatňuje žalobkyňa, ktorá mala v danej trestnej veci postavenie zúčastnenej osoby, a to vzhľadom na jej výlučné vlastníctvo peňažných prostriedkov odňatých pri domovej prehliadke, pričom hoci § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. hovorí o nároku na náhradu škody účastníka konania, ktorý pojem Trestný poriadok nepoužíva, avšak v zmysle § 10 ods. 11 Tr. poriadku, treba za takéhoto „účastníka“ v civilnoprávnom poňatí považovať aj zúčastnenú osobu podľa Trestného poriadku.

24. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym názorom žalobkyne, že pokiaľ ide o hmotnoprávnu podmienku pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, v prípade trestného stíhania platí, že ak bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, pretože skutok nepochybne nespáchal, má to rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť. Žalobkyňa tiež dôvodila nálezom Ústavného súdu zo dňa 17.6.2008, sp. zn. II. ÚS 590/08 podľa ktorého je s nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia následne spojená nezákonnosť a vadnosť všetkých úkonov a rozhodnutí vykonaných v takomto trestnom konaní. Tento právny záver Ústavného súdu však nie je možné uplatňovať paušálne, ale v každom prípade treba prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu. Prvoinštančný súd v danom prípade

celkom správne uzavrel, že zastavenie trestného stíhania voči manželovi žalobkyne nespôsobuje v danom prípade automaticky nezákonnosť príkazu na domovú prehliadku, resp. odňatia finančnej hotovosti žalobkyne pri nej vykonané, pretože predmetná domová prehliadka nebola vykonávaná len v súvislosti s trestným stíhaním manžela žalobkyne, ale bola vykonaná pri vyšetrowaní trestnej činnosti celej zločineckej skupiny predstavovanej celkom ôsmimi podozrivými osobami, v tom čase vrátane manžela žalobkyne a účelom domovej prehliadky v rodinnom dome vo Váhovciach č. d. 599 bolo zabezpečenie vecí dôležitých pre toto trestné konanie, resp. osôb podozrivých zo spáchania trestnej činnosti prevádzčačstva, keď v zmysle oboch odsudzujúcich rozsudkov Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/114/2010 zo dňa 28.1.2014 a sp. zn. 2T/45/2014 zo dňa 15.10.2015 je jednoznačné, že rodinný dom vo Váhovciach č. 599 bol používaný na dočasné ukrývanie nelegálnych migrantov. V danom prípade teda okolnosť, že trestné stíhanie nevyústilo v právoplatne odsudzujúci rozsudok manžela žalobkyne neznamená, že by bolo možné považovať celé trestné konanie za nezákonné, teda považovať za nezákonnú i podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku vykonanú domovú prehliadku. Zastavením trestného stíhania voči manželovi žalobkyne sa úkony v tomto trestnom konaní vykonané za účelom odhalenia a usvedčenia páchatel'ov organizovanej trestnej činnosti nestávajú automaticky nezákonnými, najmä ak neboli jednotlivé rozhodnutia vydané v priebehu tohto trestného konania pre nezákonnosť zrušené, resp. vzhľadom na povahu príkazu na domovú prehliadku a odňatia vecí pri nej vykonaného, voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, nebola nezákonnosť tohto príkazu resp. zásahu do práv žalobkyne pri ňom vykonaného konštatovaná Ústavným súdom. Nie je správna odvolacia argumentácia žalobkyne, že príkaz na domovú prehliadku smeroval výlučne len proti manželovi žalobkyne, pretože podľa obsahu tohto príkazu a vydaných odsudzujúcich rozsudkov voči ostatným obvineným je zrejmé, že bol vydaný pre účely usvedčenia aj ostatných obvinených spolupáchatel'ov. Ako bolo vyššie uvedené, samotný súd v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nezákonnosť tejto konkrétnej domovej prehliadky pokiaľ ide o zásah do práv žalobkyne sám ako predbežnú otázku konštatovať nemôže. Keďže bolo v trestnom konaní preukázané, že nehnuteľnosť vo Váhovciach č. 599 bola využívaná na ukrývanie nelegálnych migrantov, možno mať za to, že domová prehliadka bola v danom prípade nariadená opodstatnene. Na tom nič nemení skutočnosť, že voči manželovi žalobkyne bolo trestné stíhanie zastavené. Záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní existencie nezákonného rozhodnutia, ako základného predpokladu pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je teda jednoznačne správny.

25. Rovnako bol správny aj právny záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní ďalšieho z nevyhnutných predpokladov podľa zák. č. 514/2003 Z. z., a to vznik škody na strane žalobkyne. Tejto sa domáhala vo forme ušlého zisku, pretože v dôsledku odňatia finančných prostriedkov zaistených pri domovej prehliadke nemohla z nich poberať finančný profit vo forme úrokov v banke. Tvrdila, že predtým mala finančné prostriedky uložené na ročnom terminovanom účte v banke a chcela ich opäť vložiť na obdobný účet, avšak peňažné prostriedky jej boli zadržované od ich zaistenia pri domovej prehliadke dňa 1.2.2006 až do ich vrátenia dňa 26.11.2015.

26. V tomto smere prvoinštančný súd správne poukázal na to, že podľa zák. č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Ušlý zisk sa obvykle vymedzuje ako ujma, spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku škodnej udalosti (uznesenie NS SR z 28.4.2010, sp. zn. 4 Cdo 319/2008). Ak sa teda fyzická osoba domáha práva na náhradu ušlého zisku, musí preukázať, že predmetný zisk by mohla reálne dosiahnuť, ak by nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo k jeho nesprávnemu úradnému postupu. Dôkazné bremeno v tomto smere leží výlučne na žalobkyni.

27. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že žalobkyňa mala pôvodne časť peňazí na svojom účte v C. A. a.s., vybrala ich dňa 4.8.2005. Následne pri domovej prehliadke dňa 1.2.2006 bola vo válenke v rodinnom dome nájdená hotovosť až 27.300,- USD v stodolárových bankovkách, ktoré peňažné prostriedky boli súčasne pri prehliadke odňaté. Z vykonaného dokazovania však nevyplývajú žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by umožňovali prijať záver o tom, že žalobkyni ušli konkrétne výnosy zo zaistených peňažných prostriedkov. Ušlý zisk spočívajúci v úrokoch zo zaistených peňažných prostriedkov totiž môže byť podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. nahraditeľný len vtedy, ak by žalobkyňa v čase zaistenia týchto prostriedkov mala s týmito peňažnými prostriedkami reálne zámery,

ktoré by napĺňala konkrétnymi úkonmi bezprostredne smerujúcimi tieto peňažné prostriedky konkrétnym spôsobom zhodnocovať, avšak tento svoj konkrétny zámer neuskutočnila len v dôsledku ich zaistenia. To, že žalobkyňa v predchádzajúcom období takmer pol roka pred domovou prehliadkou mala časť peňazí na účte v banke neznamená bez ďalšieho dôkaz o tom, že tak mala v úmysle urobiť aj v budúcnosti. Žalobkyňa teda nepreukázala žiadne konkrétne investičné príležitosti, ktoré mala v úmysle realizovať a ktoré kvôli zaisteniu prostriedkov stratila. Ušlý zisk vo forme úrokov z odňatých peňažných prostriedkov v banke tak nie je v príčinnej súvislosti s odňatím týchto peňažných prostriedkov pri domovej prehliadke, pretože ich odňatie žalobkyňou nemožnosť dosiahnutia úrokov z nich nezaložila, pretože v čase odňatia týchto prostriedkov tieto žiadnym spôsobom zhodnocované neboli.

28. Okolnosť, že žalobkyňa stratila možnosť s týmito finančnými prostriedkami počas trvania trestného konania disponovať, a sama o sebe vznik škody nepredstavuje. O ušlý zisk by sa jednalo len v prípade, keby takýmto postupom bol zmarený konkrétny pripravovaný zámer žalobkyne. Škoda vo výške ušlého zisku sa totiž odškodňuje len ak by bolo preukázané, že žalobkyňa takýto úmysel reálne mala a za akých konkrétnych podmienok a v akom konkrétnom období. Muselo by byť preukázané že škodná udalosť - tu odňatie finančných prostriedkov zasiahla do konkrétneho priebehu deja vedúceho k určitému zisku, nepostačuje len všeobecná úvaha žalobkyne o možnom vplyve zaistenia peňažných prostriedkov na eventuálne možné výnosy. Predmetné finančné prostriedky boli žalobkyňou za daných okolností odňaté dôvodne a zákonne a ich odňatie na majetkovom stave žalobkyne nič nezmenilo.

29. Žalobkyňou tvrdená investícia odňatej peňažnej čiastky do termínovaného vkladu na dobu pokrývajúcu celé obdobie od vykonania domovej prehliadky do času vrátenia zaistených peňažných prostriedkov žalobkyňou, je tak iba jej späťne tvrdeným zámerom, ktorý sa neodškodňuje, pokiaľ nie je kvalifikovaným spôsobom preukázané, že takáto dispozícia bola očakávaným priebehom jej činnosti za obvyklých okolností (rovnako uznesenie NS ČR z 26.9.2007, sp. zn. 25 Cdo 2973/2005).

30. Pokiaľ sa žalobkyňa bránila tým, že orgány činné v trestnom konaní opakovane žiadala o vrátenie odňatých peňažných prostriedkov, pretože sú jej výlučným vlastníctvom, tu odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa príslušné orgány takouto jej žiadosťou náležite nezaoberali, bolo by možné ich ne/konanie považovať za nesprávny úradný postup, nakoľko za taký je možné považovať aj iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu. Avšak v tom prípade v zmysle ust. § 9 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z. z. platí, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nečinnosti pri výkone verejnej moci možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieskum, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskum, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov; resp. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieskumoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom. Aj v prípade nesprávneho úradného postupu totiž platí, že súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sám o otázke či v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupom došlo, nie je oprávnený rozhodovať, ale môže vychádzať len z niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí, ktorá podmienka však v danom prípade splnená nebola. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa vznik škody vo forme ušlého zisku spôsobenej nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom v konaní nepreukázala, preto bolo ďalej už nepodstatným skúmať, akým spôsobom si výšku ušlého zisku vypočítala.

31. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania žalovanej, odvolaním žiadnej zo strán osobitne nenapadnutého, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

32. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej

priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).